

Продължава от стр.1

Към проекта бяха привлечени имена като носителя на Оскар и любимец на масовата публика Том Ханкс (който ще изпълнява главната роля) и режисьора Рон Хаурд, създавал отличения с четири Оскара филм „Красив ум“.

В един момент налудничавото се превърна в достойно за вярване. Нехристияните са привлечени от странната теория като от гигантски езотеричен магнит, а дори голям брой от християните твърдят, че вярата им е била разтърсена, или пък че не знаят как да отвърнат на предизвикателството. Много християнски водачи предупреждават, че излъчването на филма допълнително ще затвърди неверието на невярващите, ще отблъсне искрено търсещите истината и ще обърка или дори обезвери мнозина християни.

Пробиви в „Шифър“

Мисията на всяка една добра християнска медия трябва да бъде да помага на вярващите да се научат да живеят вярата си по един подобен начин. Ето защо е нужно да ви представим някои факти относно „Шифърът на Леонардо“.

На първо място трябва да имате интелектуална увереност в своята вяра, независимо от изпитанията и предизвикателствата, с които ви сблъсква животът. Ако приемем, че Библията греши в едно - греши относно най-важното - Христос, то тя със сигурност греши относно секса, брака, молитвата, новия живот, небесното царство, огненото езеро и Божията любов.

Всъщност, ако трябва да бъдем напълно честни, „Шифърът на Леонардо“ е така изпълнен с исторически и фактологически грешки, че няма да ни стигне времето, за да обърнем внимание на всяка една от тях. Ето малко информация, която да ви помогне да разшифровате измамата и да заздравите вярата си.

На първо място - истина ли е, че тезите в книгата, така както тя самата твърди, са широко възприети от исторически и художествени световни авторитети?

Точно обратното. Браун, който сам не е нито учен, нито историк, не цитира нито един признат историк или изследовател на Новия Завет в подкрепа на идеите си. Голям брой учени - християни и нехристияни, консервативно или либерално настроени - многократно са отхвърляли предположенията в книгата му.

Всъщност Браун цитира няколко „луди глави“, занимаващи се с теория на конспирацията като се обръща към мненията им като към напълно достове-

Шифърът на Леонардо

брилянтно изплетена измама

рен източник, въпреки че никой от тях не е признат експерт в научната общност. Един от тях дори е написал книга, в която твърди, че цялата египетска култура е плод от работата на извънземни същества!

Като цяло „Шифърът на Леонардо“ греши относно най-елементарни исторически

ран е избита от римските войски след избухването на еврейския бунт от 66 г. сл. Хр.

- Император Константин живее през IV век, което значи, че управлението му, както и Никейският събор, са само три века след Иисусовата смърт - не четири.

- Авторът на книгата твърди, че по време на гласуване-

- Днес притежаваме ранни фрагменти от евангелията, написани предимно на папирус, като някои от тези фрагменти се датират почти от I век.

- Има хиляди техни копия, много от които се датират преди Никейския събор и са от най-различни части от Римската империя, като различни-

ние.“

Не съществуват ли и други „евангелия“, които са били забранени и унищожени поради политически причини?

В „Шифърът на Леонардо“ се твърди, че съществуват „по-не 80“ такива, които са с по-голяма автентичност от тези на Матей, Марко, Лука и Йоан.

факти и допуска дори нелепи грешки, като по този начин неминимо повдига въпроса за цялостната си достоверност.

- В романа се казва, че известните ръкописи от Мъртво море са намерени през 50-те години на XX-ти век, което всъщност не е така. Първите документи при Вади Кумран са открити в средата на 40-те.

- Браун твърди, че в същите тези ръкописи се съдържат отхвърлени евангелия, които дават „нова“ светлина върху истината за Исус. Всъщност до болка познато е, че в ръкописите не се съдържа и дума относно Него. Повечето са датирани с поне два века преди времето, в което Той живее. Още повече, че те представляват копия на книги от Стария Завет.

Според най-широко приетото научно схващане това са документи на ортодоксалната еврейска общност на есеите, които нямат нищо общо с придобиващото по това време популярност християнско учение. Общността във Вади Кум-

то на Никейския събор гласовете при приемането на окончателната формулировка на учението за божествеността на Христос са били „почти равни“. Историята показва, че те са били 298 срещу 2!

Достоверни ли са евангелията в Новия Завет, или са били измислени по време на същия този събор в Никея през 325 г. сл. Хр.?

Заради археологическите находки от последните десетилетия дори за най-критично настроените учени днес не остава място за съмнение, че четирите евангелия се датират стотици години преди Константин и събора в Никея. И така са достойни за научното внимание и изследване. И четирите евангелия са вече широко популярни в края на II в. сл. Хр., а това е със 125 години по-рано от Никейския събор, на който Браун твърди, че е определено възприемането им. Докладите на четирите евангелия предават точната история на Христос, тъй като издържат на проверката на няколко теста:

ята в преписите са почти несъществени. Това показва първо, че са били широко разпространени, и второ, че са предавани с пределна точност сред международната християнска общност.

- Евангелията са широко цитирани в безброй писания на ранните църковни отци в документи, датирани преди събора в Никея.

- Евангелията са в пълна хармония с теологията на цялата християнска църква, както и с писмата на апостолите.

- В тях са споменати специфични имена, дати, места и детайли, с които се доказва историческата достоверност.

Ученият Робърт Грант заключава от името на историческата общност, че Новият Завет „не е продукт на няколко официални събора или на изследванията на неколцина теолози. Той отразява съвършеното познание на една цяла религиозна общност... обезднина около възприемането на 27 различни документа като израз на Божието откровение“.

На практика обаче в сериозните научни среди се признава съществуването на около два пъти по-малко т. нар. евангелия. В голяма част от случаите за съществуването им се съди само по споменаването им в други древни литературни източници, които са достигнали до нас. Броят им според различните изследователи варира между 20 и 50. Като прецизното му уточняване е почти невъзможно поради няколко причини. Първо, много от тези апокрифни евангелия са писани векове след идването на Христос, а други, като например Евангелието на Варнава, дори не са писани през Античността, а през Средновековието. Ето защо за някои учени те не са част дори от апокрифните евангелия. Други са достигнали до нас единствено като пръснати цитати у други автори. Такъв е случаят например при т. нар. юдео-християнски евангелия (Евангелие на евреите, Евангелие на ебионитите), Евангелие на ебионитите. Затова някои съвременни теории предполагат, че мно-

го от тях са просто вариации на едно и също апокрифно евангелие. Това допълнително се потвърждава, след като за някои от апокрифните евангелия със сигурност се знае, че са производни хибридни комбинации от два или три първоизточника. Такива са „евангелията“, разглеждащи детството на Исус (Евангелие от Матей, Протоевангелие от Яков, Евангелие Детство от Тома, История на Иосиф дърводелеца, Libellus de Nativitate Sanctae Mariae и др.) Много от тях са всъщност комбинации от Евангелие Детство от Тома и Протоевангелие от Яков.

Като цяло обаче нито едно от апокрифните евангелия не покрива всички изисквания за автентичност. Повечето са пълни със странни истории и откровено еретична теология (като например гностичните евангелия, които проповядват езотеричната космология на гностиците). Често в тях има смехотворно абсурдни твърдения, като приписване на Исус изказване за това, че жените първо трябва „да станат мъже“, за да могат да влязат в небесното царство.

В крайна сметка в анализите няма неоспоримо историческо доказателство за това, че в късната Античност и ранното Средновековие е имало повсеместно и масово преследване и унищожаване на тези фалшиви евангелия.

Вярвала ли е ранната християнска църква в това, че Исус е Бог, или ученето за божествеността Му е било взето назаем от езическата митология през 325 г. сл. Хр., както твърди „Шифърът на Леонардо“?

Противно на твърдението, че ранната църква и сам Исус не са подкрепяли идеята за божествеността Му, ето само два от десетките цитати в евангелията, които твърдят обратното. Текстовете се намират в Евангелието от Йоан, от което имаме фрагменти, датирани само няколко десетилетия по-късно от оригинала и описваните в него събития. Това всъщност е и най-старият фрагмент от Новия Завет, с който разполагаме днес. Познат е като P52 или фрагмент „John Rylands“. Палеографичните анализи го датират от 120-130 г. сл. Хр.

„Исус им рече: „Истина, истина ви казвам, преди да се е родил Авраам, аз съм. Тогава взеха камъни да хвърлят върху Му, но Исус се скри и излезе от храма.“ (Йоан 8:58-59)

Това е мощно двойно потвърждаване от страна на Исус. Първо, Той е съществувал преди човешкото Си рождение, и второ, името Му тогава, а и в момента на спора е „аз съм“ - което е добре познатото за евреите име на Бог Яхве от Изход 3:14.

Продължава на стр.4

Пет години след премиерата си в Америка филмът „Историята на Исус за деца“ достигна и до България. Продукцията е преведена на 924 езика (включително и ромски), субтитрирана е на 101 езика, дублирана е на 362 езика, прожектирана е в 228 страни и до момента е гледана от над 5 милиарда души. Новото в „Историята на Исус за деца“, за разлика от предишни екранизации, е начинът на разказване за живота на Божия Син през очите на децата.

Прожекциите в България - 5500 за 40 дни, бяха по инициатива на Сдружение „Агапе България“.

Представителят й Петек Мипопосян обяснява: „Семейството

ИСТОРИЯТА НА „ИСТОРИЯТА НА ИСУС ЗА ДЕЦА“

в България е в криза, хомосексуализмът е нараснал два пъти за десет години. Тенденцията е все повече хора да избират съжителство без брак. Престъпността сред малолетните и непълнолетните се засилва. Ние се ангажирахме да проведем едногодишна програма за подпомагане на семейството в няколко направления, включително и подпомагане на семействата в криза.“

Всъщност това беше третата фаза на инициатива, започнала от 90-а година. Отначало бяхме свидетели на това как

доброволци показваха филма на различни места, а след 95-а последваха организирани прожекции. След това 10-го-

дишно набиране на скорост кампанията цели да постигне същите резултати за много по-малко време. От идеята прози-

ра смелост и вяра, от които всяко вероизповедание би трябвало да се поучи.

„Първата реакция в мен бе-

Мнения

Аз съм изненадан от това, че материали на „Агапе“ се разпространяват в православни български църкви. В един православен храм не би било редно да има такива материали. Защото всеки православен духовник е длъжен да пази чистотата на вярата. Жалко е, ако той дава на своите пасоми непроверена духовна храна.“

Из интервю с Негово Високопреосвещенство Натанаил, Неврокопски митрополит

„Това е една инициатива, която мисля, че би трябвало всички да приветстваме. Защото, свидетели сме все още колко много просвета липсва по отношение на вярата и на християнските ценности, които ние трябва да носим в себе си. Поколениято, което идва след нас, трябва да израства с тези християнски ценности, трябва да бъде възпитавано по един истински начин да познава основателя на християнството Исус Христос.“

Монсеньор Христо Проиков, епископ на Католическата църква в България

не - нямаме хора, нямаме машини, нямаме материали, нямаме физическа подготовка, нямаме финанси - каза на конференция преди кампанията Татеос Нигохосян, национален директор на проекта за филма „Исус“. - Но такава беше и първото нещо, което видяха 10 от 12-те съгледвачи, описани в Числа 13 глава.“

Кампанията беше широко рекламирана, както и обсъждана в печата. Въпреки разнообразните мнения, за прожекциите в кино „Арена“ например се вземаше билет една седмица предварително.